

אדם והחמין שנישפך

עבר ערבי

אחי המורד מת אל אחי המורד גלון השמן. היין, התמרים השקופים כעין הענבר

בשים נכנעות, שחורות צעופים, שהיו מהלכות בתוך תודעת ההרמון שלהן סגורות בתחושת מרד צמומה, לא מנסתת — דקא הן היו מהלכות עלי קסם

קסם שנשאר עכשו קטן בתוך קדי, מהביל, ביד רק ספל של קפה תורקי, —

שאירות הטקס של הוי פאטריארכלי, שהלך לשמות קפה — יציבות החם היתה ממשכת, טמון היה בו גוש עמום של מרד.

ילדות מצמצמת הגדילה את הפרטים המעטים סביב העלמם נשתלו, עוד בילדות, המשפטים הגבוהים יציבים כפרושים בחקרת מצבות, משפטים, שהיום אינם לפי רוחי

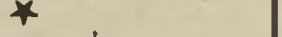

נדמה לי שאני מפקדת מפני הקלעות למקום בו לא אכיר אנשים, שמתו

אבל שקוף פתמר, כעין הענבר, יש אור מלא תמרים המפריד ביני לבין עברי

מקבר מפרי

בין שתי ארצות אויב

מוזר הדקר, אולי אפיני,

מה שקושרני פנימה, בלבב פנימה,

קשור גם לאויב

יהושע גרוסברד: שמן, סימטה בואדי סליב, חיפה.

לדיסלב גרוסמו

הא, נזכר אדם ונשתתק. "איזה אהאז" שאל גאבור וידיו על ההגה. "אני כבר יודע, למה התכוונת" השיב אדם."

"די, לא חשוב" ענה גאבור, "מספיק אם אני מביט עליך, מספיק אם תביט על עצמך בראי. זה מחליף צבעים", הציץ גאבור בפניו, "קודם צבע סגול, אחר כך אדום, עם שינוי לכחול ועכשיו לכחול ועכשיו הפנס שלך מזהיב."

גאבור לחץ על דוושת הדלק, המנוע התנהם במעלה הגבעה ואדם הרים אצבעותיו אל עינו הימנית. בתא הנהג של המשאית נמצאו רק השניים, אדם והנהג.

"זה כבר לא כואב, בעצם גם לא כאב", ביקש אדם להקל מחומרת העניין.

"אני יודע, אני יודע", העמיד גאבור פני מסכים, "אבל יכולת להתעורר. עוד תרצה לשכנע אותי ש- בעין הזאת ראית טוב יותר לאחר שחטפת מכות מאשר קודם", התקלס גאבור באדם.

המקרה חרה לו. הוא שאל את אדם ביחס לאותה פרשה עוד באותה שבת כשזה קרה. הוא אפילו שדלו לגשת אל בית החולים. "לא משחקים עם עין", אמר ויעץ לו להניח על עינו רטיות רטובות, שבוודאי לא תגרומנה לו לנזק ובמקרה הטוב ביר תר לפחות תרד הנפיחות.

"קאקרים, כולם מוכי שחין", התלקח לפתע גאבור בשמעו את פרטי המקרה מפי אדם. "הם נמלטו כמו אנקורים כשמישהו מיידה בהם חלוק של אבן. זאת יודע כל עלוב נפש. הרי הייתם שם עשרים, לא?" גאבור לא כבש את חרונו.

"גם אני הייתי בורח", הודה אדם, "אבל הוא תפס אותי בכנף הז'קט, הפיל אותי, נשכב עלי בכל כובד גופו, חנק אותי, כמעט ונחנקתי, אך מה אתה יכול לעשות כשתופסים אותך בגרון?"

"באיזו זכות?" קרא גאבור וקפץ ברצינות את אגרופו. "מוג לבו שועל פיקח ו אידיוטו" המטיר קללותיו. "כלפי חלשים ממנו היה תמיד גיבור ו האם אתה יודע בוודאות שזה היה אבקה?" הוסיף לשאול גאבור.

היה זה כינוי מוזר. אלוהים יודע מי המציא את הכינוי אבקה. גאבור שנא את אבקה, הוא דיבר עליו מתוך זלזול ובין המלים היה רוקק כאילו ביקש לפלוט מפיו חול ופסולת. "נוכל שכמותו מעולם לא היה לו אומץ להתחיל עם חזקים ממנו ועוד עשה מעצמו גיבור. היה מתנפח, סמרטוט

אחדו שלד של דחלילי, הרעים גאבור, "תולעת עלובה", השתנק מחמת כעסו, "בצעירים הוא שולח ידיים, בילדים. היית צריך, ידידי, להרים אבן ולרסק את ראש-הכרוב שלו, לנחש ההוא."

"אבל הוא גדול כמוך ואפילו שמן יותר" גנח אדם. "איך יכולתי להתייצב מול אדם מבוגר, הרי כולם נבהלו מפניו כשהופיע."

"את זאת ידע המנוול לנצל", המשיך גאבור בנימה נכעסת. "או שמא אתה חושב שהרביץ לך בגלל שרצה להגן על כבוד אמו? אבקה תמיד התבייש באמו. אמא שלו היא מיילדת, פרולטארית והבן שלה אבקה, הוא אפס גדול. הוא לא יכול לסבול אותה והטיפש הזה אומר זא תבוקול רם שהוא לא יכול לסבול אותה מפני שריח של זיעה נודף ממנה. ולמה שלא תזיע, אם היא מתרוצצת מכפר לכפר ליילד תינוקות. אשה בלויה ומיוגעת, היא חייבת לעבוד גם בשבילו, למרות שאבקה כבר הגיע אל סף השלושים. הייתי שובר את הידיים שלו. איכפת לו מאמא שלו כמו מעשב שדרכו עליו. הוא מצפצף על אמו, לא איכפת לו ממנה, כפי שלא היה לו איכפת פעם מאבא שלו. קודם שבר את מטה לחמו של אביו אחר כך הביא אותו אל עולם האמת. ואבא שלו, במקום לגרשו מהבית במקל, עוד היה משלשל כסף לכיסיו. היה הורג את עצמו כדי לחפות על מעלליו בבתי קפה ובבתי שעשועים. מה אתה חושב שאני לא יודע על כך? תגידי, האם קרה משהו לזקנה?" שאל לבסוף גאבור בנימה מתונה יותר.

"בסך הכל לא כלום", רחש אדם, "כלום. היא צורחה. נבהלה. היא הצטערה על האוכל שנשפך. "במה אאכיל אותו עכשיו?" צרחה בצער. "היתה זו בעיטה ישירה לשער", המשיך אדם, "יפה לפינה הימנית הגבוהה. בעיטה חדה, ישר לתוך הסיר שלה. אני לא ראיתי אותה. לו ראיתי אותה, לא הייתי בועט. שער אחד פחות או יותר, זה היינו הך. ממילא היה הניצחון כבר בכיסנו. אמא של אבקה חזרה אותה שעה מן האופה. אחזה בזרועותיה סיר חרס, כנראה חם, משום שצעקה שנכוותה ברותחין. לא ידעתי מה קרה. הכל התרחש בבת אחת. השער והשמחה, היא צווחת, כולה טובלת בחמין השפוף. מפניה, מאפה טפסף רוטב חום צהוב ובו פולי שועית. "התעוורת", נופפה בידיה באוויר. אפילו לא שמתי לב מאיזה מקום התנפל עלי אבקה כשקרע את כנף הז'קט שלי. "היה שער יפה מאוד", הוסיף אדם בתארו משחק רעים בין גויים ויהודים. היה זה אחד ממשחקי הכדורגל הרבים שנתקיימו בסמטה צרה שבה התנועה דלילה למדי, סמטה ללא מדרכות

תרגום: דב קווסטלר

סנדו דוד

אתר ארכיאולוגי

זמן

על פני העיר
שמש גדולה
מצהיבה
על גגות חרבותיה.
רחובות כרצועות
הוגרים היה לאבותינו.
הזמן מכסה את הזמן —
שכבה על גבי שכבה.
בין אבנים סדוקות
נראית העיר שוב קמה
אך שותקת.
עיר שנתנה
קמה לתחייה
בעיני רוחנו.
עיר-קרעים
שהנה זקן קירותיה.

אוד-תמיד —
השלנה מגששת
קרחת הנודדת בין גבעות החול.
מעל, שמים רעולי פנים —
צבע אפר...
ואשל בודד,
מצין המקום.
נותן לו זהות.
צהרים עומדים בתור
לרוות עצמם בצעת ה'קמה.
השקמה
מסביב —
לופתת האור הצהוב.

על פני האריג שכיסה את מפשעתה, ואחר עלו וירדו שוב, והפעם לוטפות את עירום בטנה, ועושות דרכן בביטחה מתחת לחצאית ווחלות על עורה החשוף, תחילה כמו מתקשות מעט להגיע, עד שנגעו והחזיקו בקודש-קודשה וסילסלוהו ונברו בו בעדינות והביאו בה הרגשת התעלפות קלה ולחות חמימה — והיא שמרה על עצמה בכל כוחותיה שלא להתנפל כך לפתע על הבחור במכנסיים הקצרים ולחבקו בכל כוחה, ולהתגלגל עימו ללא פחד. בהתרגשות ובפתח נרגעה איה מהר, והחלה מורקפת קימעה, כמבקשת להיטיב את ישיבתה. הבחור נרמו ומיד שלף ידו ממנה ונסתגר בתוך עצמו, מבלי להפר את שתיקתו. איה התפללה שאת חללה הצר והדחוס של ה"פולקסוואגן" הקטנה לא ימלא פתאום ריח רזע טרי שפלט הלה בהתרגשותו. ותודה לאל, הדבר לא קרה. מן הסתם היטיב לשלוט בעצמו, או שמא היה קופא עד כדי כך? — והיא הודתה, לו בליבה. הכביש נעשה מואר יותר ויותר, רחובות וצמתים מרומזרים — ככל שהתקדמו לעבר כביש החוף, וכשנסעו בו. איה לא הסבה מבטה לעבר הסטודנט, כמבקשת שלא יכירנה באור. במבואות תל-אביב, בצומת כפר-שמריה, ביקש בסליחה לעצור, אמר שלום חטוף, תודה. ונסתלק.

וכך נסתיימה פרשת ההתנחלות של משפחת קדומי